

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден - Част пета

Докога? Петият печат

Jeff Pippenger

2025-12-07

Когато „светлината за онова време е дадена“, тя бива или „приета“, или „отхвърлена“. Разделянето, което се осъществява, когато светлината бъде въведена, е дело на вечното евангелие, което включва не само запечатването на Божия народ, но и отделянето на житото от плевелите. Последният процес на изпитване и разделяне започна на 11 септември, когато пророческият въпрос пита: „докога?“, а пророческият отговор е: „до неделния закон“. Последното споменаване на символа „докога“ се намира в петия печат в книгата Откровение.

И когато отвори петия печат, видях под олтара душите на онези, които бяха убити за Божието слово и за свидетелството, което държаха; и те извикаха със силен глас, казвайки: Докога, Господи, свети и истинни, няма да съдиш и да отмъстиш за нашата кръв над онези, които живеят на земята?

И на всеки един от тях бе дадена бяла дреха; и бе им казано, че трябва още малко време да почиват, докле се изпълни числото и на техните съслужители, и на братята им, които щяха да бъдат убити, както и те. Откровение 6:9–11.

Вдъхновението поставя отговора на въпроса „докога“, зададен от „душите на закланите“, в бъдещето, когато се попълни втора група папски мъченици. Това започва при неделния закон и поради тази причина сестра Уайт определя осемнадесета глава на Откровение като изпълнението относно втората група мъченици. В първите пет стиха има два „гласа“; първият глас отбелязва 11 септември, а вторият глас призовава мъже и жени да излязат от Вавилон при неделния закон. Сестра Уайт свързва символа „докога“ в петия печат с първите пет стиха на Откровение осемнадесета глава, за да очертае периода от 11 септември до неделния закон. Акцентът не е върху отделянето и запечатването на Божия народ, а върху съда над папството за убийството на мъчениците от миналата история и на онези мъченици по време на кризата на неделния закон, които съставят втората група папски мъченици.

„Когато петият печат беше отворен, Йоан Богослов във видение видя под олтара множеството на онези, които бяха убити за Божието слово и за свидетелството на Исус Христос. След това дойдоха сцените, описани в осемнадесетата глава на Откровение, когато онези, които са верни и истинни, биват призовани да излязат от Вавилон. [Откровение 18:1–5, цитирано.]“ Manuscript Releases, том 20, 14.

В другия пасаж, където тя отъждествява мъчениците от петия печат и бъдещата, втора група мъченици, която се формира в кризата около неделния закон, тя казва, че тези сцени „биха били в един бъдещ период от време“. Двата гласа от Откровение осемнадесета глава

представяват „бъдещия период от време“. Първият глас е в началото, при 11 септември, а вторият глас — при неделния закон.

„И когато отвори петия печат, видях под олтара душите на онези, които бяха убити за Божието слово и за свидетелството, което държаха; и те извикаха със силен глас, казвайки: Докога, о, Господи, Свети и Истинни, не съдиш и не отмъщаваш за кръвта ни на онези, които живеят на земята? И на всеки от тях бяха дадени бели одежди [Те бяха обявени за чисти и свети]; и им бе казано да си починат още малко време, докле се изпълни числото и на съслужителите им, и на братята им, които щяха да бъдат убити, както и те“ [Откровение 6:9–11]. Тук бяха представени на Йоан сцени не на действителността, а на онова, което щеше да бъде в един бъдещ период от време.

„Откровение 8:1–4, цитирано.“ Ръкописни издания, том 20, 197.

Сестра Уайт свързва изпълнението на формирането на втората група мъченици с бъдещето, а в другия пасаж тя цитира Откровение 18:1–5, където се посочва един глас в първите три стиха и друг глас в стихове четири и пет. Първият глас отбелязва 11 септември, когато великите сгради на Ню Йорк паднаха, а вторият глас е неделният закон, когато другото Божие стадо е призовано да излезе от Вавилон. Във втория пасаж тя се позовава на осма глава от Откровение и на първите четири стиха, които посочват отварянето на седмия печат, когато възглени от олтара се хвърлят на земята, което съответства на Петдесетница, когато огън слезе от небето и освети учениците, както дванадесетте камъка на Илия бяха осветени и както е представено чрез огнени езици върху учениците.

Докога? Захария и Йоан

„Колко дълго“ е пророчески символ на периода от време от 11 септември до неделния закон, който е бил предобразен в историята на планината Кармил, в историята на милеристите от 1840 до 1844 година, в историята на Моисей от осмата до десетата язва, в свидетелството на мъчениците от петия печат; а в Захария е зададен въпросът: „Докога?“ — докато Бог се смили над Йерусалим, който бе вавилонски пленник в продължение на седемдесет години.

Тогава ангелът Господен отговори и каза: Господи на Силите, докога няма да окажеш милост към Йерусалим и към градовете на Юда, против които Ти се гневиш през тези седемдесет години?

И Господ отговори на ангела, който говореше с мен, с добри думи и утешителни думи.

И тъй, ангелът, който говореше с мене, ми рече: Извикай, като кажеш: Така казва Господ на Силите: Ревнувам за Йерусалим и за Сион с голяма ревност. И твърде много се гневя против народите, които са спокойни; защото Аз се бях разгневил само малко, а те спомогнаха за усиляването на бедствието. Затова така казва Господ: Върнах се към Йерусалим с милости; домът Ми ще се съгради в него, казва Господ на Силите, и върху Йерусалим ще се простре измервателен шнур. Извикай още, като кажеш: Така казва Господ на Силите: Градовете Ми пак ще се разпространят чрез благоденствие; и Господ пак ще утеши Сион, и пак ще избере Йерусалим. Захария 1:12–17.

Сестра Уайт пряко приравнява „седемдесетте години“ на Захария, през които буквалният древен Израил беше в робство на буквалния Вавилон, с хиляда двеста и шестдесетте години от 538 до 1798, през които духовният Израил (християните) беше в робство на духовния Вавилон (Римокатолицизма).

„Божията църква на земята бе също тъй действително в плен през този дълъг период на безмилостно преследване, както и израилевите чеда, държани в плен във Вавилон по време на изгнанието.“ Пророци и царе, 714.

През 1798 г., в края на хиляда двеста и шестдесетте години, пристигна първата от трите вести, представени като ангели в Откровение 14. Втората пристигна на 19 април 1844 г., а третата — на 22 октомври 1844 г. Историята, символизирана от въпроса „докога“, е от 11/9 до неделния закон, и този период от време бе предобразен в началото на адвентизма в милеритското движение — от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г. Този период е символично илюстриран от Йоан Богослов в десета глава, когато Йоан изядва малката книжка, която беше сладка в устата му, но стана горчива в стомаха му.

И гласът, който чух от небето, отново ми проговори и каза: Иди, вземи малката книжка, която е отворена в ръката на ангела, който стои върху морето и върху земята. И отидох при ангела и му казах: Дай ми малката книжка. А той ми рече: Взemi я и я изядж; и тя ще огорчи корема ти, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И взех малката книжка от ръката на ангела и я изядох; и беше в устата ми сладка като мед; а щом я изядох, коремът ми се огорчи.

И ми каза: Ти трябва отново да пророкуваш пред много племена и народи, езици и царе. Откровение 10:8–11.

Историята, която Йоан илюстрира, е представена чрез книжката, която бе изядена, защото изядането представляваше това, че милеритите дойдоха до разбиране на вестта и тяхното преживяване в нейното прогласяване. Следователно, когато веднага след като тази история е изложена, на Йоан му се казва, че трябва отново да пророкува, пророкуването, което се посочва, е историята от 1840 до 1844 година. На Йоан му се казва, че милеритската история от 1840 до 1844 година се повтаря в историята на края на адвентизма. Веднага щом на Йоан е казано, че трябва отново да пророкува, му е казано да измери храма.

И ми бе дадена тръстика, подобна на жезъл; и ангелът застана и каза: Стани и измери Божия храм, и олтара, и онези, които се покланят в него. А двора, който е вън от храма, остави вън и не го измервай, защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. Откровение 11:1, 2.

Делото, възложено на адвентизма след 22 октомври 1844 г., бе представено от Йоан като измерване или изграждане на храма, в съгласие с обещанието, изложено в Захария, че „още ще се простре въже върху Ерусалим“ — защото Господ „още ще избере Ерусалим“. Историята, представена в началото на адвентизма чрез Филадельфийското движение на милеритовия адвентизъм, се повтаря в края на адвентизма чрез Филадельфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди. При великото разочарование на 22 октомври 1844 г.

започна период от време, представен като „дните, когато ще затръби седмият ангел“.

Но в дните, когато гласът на седмия ангел ще зазвучи, щом той започне да тръби, Божията тайна ще се изпълни, както Той я е благовестил на Своите слуги, пророците. Откровение 10:7.

Вестта беше сладка за милеритите, когато ислямското времево пророчество за второто горко се изпълни точно както милеритите бяха предсказали преди 11 август 1840 г. Вестта се превърна в горчива в стомаха при великото разочарование от 22 октомври 1844 г. Щом Йоан завършва да илюстрира историята от 1840 до 1844 г., му се съобщава, че трябва да направи същото това отново (да пророкува). След това му се казва да измери Ерусалим, и когато го прави, той се привежда в съответствие с пророчеството на Захария за това как Господ избира Ерусалим. От 22 октомври 1844 г. нататък пророческата история е представена като „дните на гласа на седмия ангел“. „Дните“ на вестта (гласа) на седмия ангел (третото горко) представляват период от време, когато божествеността на Христос щеше трайно да се съчетае с човечеството, което трябваше да бъде сто четиридесет и четири хиляди. Това дело беше забавено поради бунта от 1863 г., а на 11 септември звученето на седмия ангел (третото горко) отново започна да звучи.

В свещената история Господ избра Йерусалим, за да постави името Си там, а Неговото „име“ е Неговият характер. Към Йерусалим и Сион се отнася Захария, когато казва: „Ревнувам за Йерусалим и за Сион с голяма ревност“, а след това: „Господ още ще утеши Сион и още ще избере Йерусалим.“ Сион бива утешен, когато приема Светия Дух, Който е „Утешителят“. Утешаването чрез Светия Дух започна на 9/11, в съгласие с това, че Христос духна върху учениците след Своето слизание от срещата с Отца след Своето възкресение. Проявлението на Светия Дух бе значително увеличено на Петдесетница. Този период започна с възкресяването на приноса на първия плод и завърши с приноса на първия плод на Петдесетница, когато тогава целият свят чу вестта.

Утешавайте, утешавайте Моя народ, казва вашият Бог. Говорете утешително на Ерусалим и викайте към него, че воюването му се свърши, че беззаконието му е простено; защото от ръката Господня прие двойно за всичките си грехове. Исаия 41:1, 2.

Сто четиридесет и четири хиляди се запечатват, когато „беззаконието им е простено“. Това става непосредствено преди неделния закон, когато те са въздигнати като петдесетното приношение на първия плод, докато приемат изливането на Светия Дух без мярка, както учениците бяха предобразени при Петдесетница. Поръсването на дъжда, започнало на 11 септември, става пълно изливане при неделния закон. В историята — от приношението на първия плод на 11 септември до приношението на първия плод при неделния закон, когато сто четиридесет и четири хиляди са запечатани и приготвени като принос, за да бъдат въздигнати като знаме от неделния закон до края на изпитателното време. Тази история е представена от първите три стиха на Откровение осемнадесета глава, които възвестяват падането на Вавилон — библейският символ, който представлява „удвояване“.

И след това видях друг ангел да слиза от небето, имащ голяма власт; и земята се освети от неговата слава. И той извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана обиталище на бесове, свърталище на всеки нечист дух и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Защото всички народи пиха от виното на яростта на нейното блудстване, и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от изобилието на нейния разкош. Откровение 18:1–3.

Навсякъде в Писанията удвояването на изрази или думи представлява съвършеното изпълнение на падението на Вавилон в последните дни. То е отличителният белег на Алфа и Омега, Който винаги онагледява края на едно нещо с началото на едно нещо. Двете падения на Вавилон са представени чрез Нимрод и Валтасар. Нимрод беше началото на Вавилон, когато той беше просто Вавилонската кула. Падението на Нимрод представляваше падението на Валтасар, а вестта на втория ангел и на ангела от Откровение осемнадесета глава е, че падението на Нимрод в началото на Вавилон представляваше падението на Валтасар в края, защото Алфа и Омега винаги онагледява края на едно нещо с началото на едно нещо.

Кулата на Нимрод бе съборена като символ на неговото падение и той предобрази падането на Кулите-близнаци на 11 септември. Падането на Валтасар бе надписът на стената, отбелязващ края на седемдесетгодишното господство на Вавилон като първото царство в библиейското пророчество, и по този начин предобразяващ падането на Съединените щати в края на символчните „седемдесет години“ от Исаия двадесет и трета, „според дните на един цар“, които представят историята на Съединените щати от 1798 година до неделния закон. Надписът на стената при Валтасар представлява момента, когато при неделния закон пада стената на разделение между църква и държава, а това е самата точка, в която завършва шестото царство на библиейското пророчество, точно както Валтасар бе убит в същата тази нощ. Ръкописът на стената е написаният закон, който премахва стената на разделение между църква и държава в Конституцията.

„Историята“, представена от 11 септември до неделния закон, а след това до края на изпитателното време за човечеството и седемте последни язви, е историческият период, който е символизиран в Божието слово чрез удвояване на изрази или думи. В този период Светият Дух се излива, като започва с поръсване от 11 септември до неделния закон, а след това следва пълното изливане. Светият Дух е представен от Христос като „Утешителя“, Който, когато дойде, щеше да покаже на Божия народ всичко.

А Утешителят, Който е Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал. Йоан 14:26.

Светият Дух се предава на сто четиридесет и четирите хиляди чрез „златното масло“, което е също и „дъждът“, и също така „Утешителят“. Когато е представен като „Утешителят“, Светият Дух обозначава особено проявление на Светия Дух.

Божият народ винаги е притежавал Светия Дух, когато е изпълнявал изискванията на евангелието; но във времената на истинско свято съживление, „както в предишните

години“, когато е налице особена изява на Светия Дух за едно съборно тяло, Светият Дух е представен като Утешителя. Още по-важно е, че съборното тяло преживява упражняването на паметта си от Утешителя, тъй като Той „напомня“ „всичко“. Това потвърждава, че онези хора, които участват в това проявление, имат истинското преживяване, защото Светият Дух участва в дейностите на техните умове, понеже влияе върху мисловния процес, когато „напомня“ „всичко“.

Човешката памет, заедно с другите съставни елементи като преценка, интелигентност, разум и съвест, изгражда висшето естество на човека, което апостол Павел нарича „ума“. Това висше естество е или плътският ум, или умът Христов.

Защото плътският ум е вражда против Бога; понеже не се покорява на Божия закон, нито, впрочем, може. Римляни 8:7.

Защото кой е познал ума на Господа, та да Го наставлява? А ние имаме Христов ум. 1 Коринтяни 2:16.

Низшето естество, или плътта, се състои от нервната, емоционалната и хормоналната системи, свързани със сетивата, които са „пътищата на душата“. Висшето естество е предназначено да владее над низшето и като такова е представено като крепост, а крепостта е непрестанно подложена на нападение от страна на сетивата (низшето естество), и нападенията се извършват срещу крепостта чрез пътищата, които водят в крепостта. Вътре в крепостта на висшето естество има команден център, или онова, което сестра Уайт нарича цитаделата. Цитаделата е Пресветото място в светилището, което е разделено на две основни части. Дворът е плътта, или низшето естество, и за да се влезе в двора, или също за да се пренесе кръвта в Светото място, беше необходимо да се премине през завеса, или покривало. Дворът е ограничен от двете страни с завеси.

По нов и жив път, който Той освети за нас чрез завесата, сиреч чрез плътта Си. Евреи 10:20.

Светилището е разделено на две части: дворът и светилището. Самото светилище от своя страна е разделено на две части, както и висшето естество. Висшето естество се подразделя на две области. Едната от тези области е представена като Светото място, а другата — като Пресветото място. Светото място представлява умствените дейности, необходими, за да функционира човечеството, а Пресветото място е областта, където Бог и човек се срещат. Пресветото място е тронната зала на Бога, и онези, които са обърнати, са поставени да седят в небесни места с Христос.

И ни възкреси заедно, и ни постави да седим заедно в небесни места в Христа Исуса. Ефесяни 2:6.

Стихът е взет от откъс, в който няколко стиха по-рано, но абсолютно в същия ход на мисълта, Исус е седнал в небесни места, както и Неговият народ.

Която Той прояви в Христос, когато Го възкреси от мъртвите и Го постави отдясно на Себе Си в небесните места. Ефесяни 1:20.

Христос и Неговият народ са поставени да седят заедно в Пресвятото място. Христос бе възкресен и след това седна в небесните места, а Неговият народ е въздигнат и поставен да седи в тронната зала на Пресвятото място. Павел посочва, че онези, които са въздигнати в стих шест, са били възкресени от греха в предишния стих.

Още когато бяхме мъртви чрез прегрешенията си, Той ни съживи заедно с Христос (по благодат сте спасени) и ни възкреси заедно с Него, и ни постави да седим заедно в небесни места в Христос Исус. Ефесяни 1:5, 6.

Съвършеното изпълнение на пасажа от Ефесяни са двамата свидетели от Откровение единадесета глава, единадесетият стих, които са възкресени и след това взети на небето като знаме — но също и за да бъдат поставени да седят в небесни места. В Светая Светих двамата свидетели представляват човечеството в самото присъствие на Бога, а оправданието им да седят там е белегът, който всеки от тях притежава. Този белег е Божият печат, а Божият печат показва, че човекът е станал едно с Божественото, и този печат е представен чрез факта, че Утешителят, Който е Светият Дух, пребъдва в Светая Светих на „тяхната“ по-висша природа. Светая Светих е престолната зала на Бога, където божественото и човешкото са съединени, и тя представлява човешкия храм, чиято по-висша природа включва Светая Светих, където и божествеността, и човечеството седят заедно.

Изливането на „Утешителя“ е запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди и то бележи промяна в спасителната история, защото тогава църквата се променя от воюваща църква в тържествуваща църква. Тогава тя се променя от Лаодикийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди към Филадельфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди. Тогава тя се променя от опитността на седмата църква към опитността на шестата църква, а шестата църква бяха милеритите. Пророческа характеристика на шестата църква, Филадельфия, както тя се изпълни чрез милеритското движение, е, че тя никога не беше църква. Тя беше само движение чак до 1856 г., когато и двамата Уайт определиха движението като Лаодикийско. Седем години по-късно беше образувана законната църква.

Спасителната промяна при неделния закон беше предобразена от спасителната промяна на Петдесетница, която отбеляза въдворяването на Христос като Първосвещеник.

„Петдесетното изливане беше небесното известие, че въвеждането на Изкупителя в Неговото служение е извършено. Според Своето обещание Той беше изпратил Светия Дух от небето на Своите последователи като знак, че е получил, като Свещеник и Цар, всяка власт на небето и на земята и че е Помазаникът над Своя народ.“ Деяния на апостолите, 38.

Когато късният дъжд бъде излян без мярка върху сто четиридесет и четирите хиляди при неделния закон, това ще бъде „небесно известие“, че воюващата църква е приключила и че тържествуващата църква е настъпила. Възцаряването на Христос на Петдесетница в небесното святилище е предобраз на помазването на сто четиридесет и четирите хиляди при неделния закон.

„Петдесятното“ изливане, което удостоверяваше, че Христос е Помазаникът, представляваше Неговото помазване при встъпителната церемония в небето, но Той бе помазан и при Своето кръщение. Неговото кръщение (9/11) до Петдесетница (неделния закон) също е представено отново три години и половина след Неговото кръщение чрез Неговата действителна смърт, погребение и възкресение (празника на първите плодове). Следователно 9/11 е представено при Неговото кръщение, а също и при Неговото възкресение. Неговото символично възкресение и Неговото буквално възкресение отбелязват началото на две пророчески линии, които всяка завършва при Петдесетница. И двете истории започват с възкресението на приноса от първите плодове.

Но сега Христос е възкръснал от мъртвите и е станал първият плод на заспалите. Защото, както чрез човек дойде смъртта, така чрез човек дойде и възкресението на мъртвите. Понеже, както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще оживеят. Но всеки в своя ред: Христос, първият плод; после, при Неговото пришествие, онези, които са Христови. 1 Коринтяни 15:20–23.

Христос е приносът на първия плод при Своето възкресение, отбелязващ началото на „Петдесетничния период“, който завършва с приноса на първия плод на Петдесетница. Възкресението на Христос е ечемикът, а пшеницата са онези, които „после“ „са Христови при Неговото пришествие“. Онези, които са „после“ спрямо възкресението на Христос, са „те, които са Христови при Неговото пришествие“, като по този начин представят окончателното събиране на верните души в края на света, както е представено от онези три хиляди души, които бяха събрани на Петдесетница.

Стихът разглежда и възкресението по отношение на смъртта. Смъртта започна с Адам и преминава върху всички човеци, но това става „в“ „ред“. В книгата Деяния Петър записва, че когато тогава се изпълняваше книгата на Йоил, хората трябваше да изпратят греховете си предварително на съд, за да бъдат заличени, когато дойдат времената на разхлада от присъствието на Утешителя. Христос не гледаше книгите на съда, за да заличи греха по онова време, защото съдът беше на повече от осемнадесет века в бъдещето.

Препратката към „всеки човек по своя ред“ започва с Адам и по този начин обозначава съда над мъртвите от Адам нататък, докато настъпят времената на разхлаждане. Когато дойде късният дъжд, съдът преминава от мъртвите към живите. В периода от време, представен от стиха (от Христовото възкресение до Петдесетница), от ечемичните първи плодове до първите плодове на пшеницата, дъждът пада по време на съда над живите и, докато дъждът пада, вестта, представена чрез дъжда, отделя пшеницата от плевелите. При неделния закон, който е Петдесетница, пшеницата вече не е смесена с плевели и приносът на първоплодната пшеница от двата възвявани хляба бива издигнат. Процесът на очистване от 11 септември до неделния закон е представен също и в Малахия 3, когато Вестителят на завета очиства, а също и претопява левитите, и Той върши това чрез „огън“. „Огън“ е символ на вест, както е представено чрез огнените езици на Петдесетница. В разглежданата история разделянето на двата класа, което произвежда сто четиридесет и четири хиляди, които са двата възвявани хляба, представени от първите плодове на Петдесетница, трябваше да бъдат добре изпечени,

защото те бяха единственият принос, който включваше белег на грях.

Тези два движими хляба бяха квасени, а квасът е символ на греха. Този квас бе унищожен в огъня на пещта, както е представено чрез очистителния огън на Вестителя на завета. Исаия в двадесет и седма глава посочва един спор, който започва на 9/11, който той нарича „деня на източния вятър“. Този пасаж учи, че именно чрез спора греховете на Израил се изкупват. „Спорът“ е между истинската вест за късния дъжд и всички останали лъжливи вести за късния дъжд, които съществуват. Една вест е „огън“, а „огън“ е онова, което Вестителят на завета използва, за да очисти и да премахне нечистото. Спорът относно вестта за късния дъжд отстранява кваса от петдесатия принос на първите плодове от пшеницата, който се издига при неделния закон. Сто четиридесет и четирите хиляди са петдесатият принос на първите плодове от пшеницата, които побеждават чрез оправданието на Неговата кръв и освещението на своето свидетелство; защото, макар че Словото е онова, което освещава, то прави това единствено когато словото е предадено като вест. Представянето на вестта позволява на сто четиридесет и четирите хиляди да живеят, а представянето на лъжлива вест за късния дъжд произвежда смърт.

И те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелство; и не възлюбиха живота си дори до смърт. Откровение 12:11.

Сто четиридесет и четирите хиляди следват Христос в побеждаването, както Той победи, защото в пророчески смисъл те следват Христос.

Това са онези, които не са се осквернили с жени; защото са девственици. Това са онези, които следват Агнето, където и да отива. Те бяха изкупени измежду човеците като първи плодове за Бога и за Агнето. Откровение 14:4.

Тук, в четвъртия стих на Откровение четиринадесета глава, сто четиридесет и четирите хиляди са определени като „първи плодове“. Те са определени и като „девственици“, а Вдъхновението ни е известило, че притчата за десетте девици от Матей двадесет и пета глава илюстрира опитността на адвентния народ. Те не само са „девственици“, но и не са „осквернени с жени“, защото процесът на изпитване и пресяване, който произведе сто четиридесет и четирите хиляди, установи разграничение между сто четиридесет и четирите хиляди и „всички“ лъжливи религии. „Тези“ следват Агнето, където и да отива То, и като приноси на първите плодове те трябва да следват Христос в Неговата смърт, погребение и възкресение.

В единадесета глава на Откровение, единадесети стих, двамата свидетели, които трябва да бъдат издигнати като знаме, първо биват убити, а след това, след три дни и половина, биват възкресени като принос на първите плодове, както беше и Христос. Приносът на първите плодове, който беше и е Христос, включваше проливането на кръвта на завета, за да бъдат изкупени онези, които бяха изпаднали в духовен банкрут поради едно лаодикийско преживяване. В един стих, (стих четвърти) е изложено цялото това кратко обобщение на различните линии на пророческа светлина, свързани със сто четиридесет и четирите хиляди. И то е изложено в Откровение 144 от ръката на Палмони, чудния Броител. Удвояването в

Писанието представлява историята на късния дъжд, а късният дъжд е мястото и времето, когато Утешителят се излива върху Божия народ.

Колко са прекрасни върху планините нозете на онзи, който благовества, който възвестява мир; който благовества добро, който възвестява спасение; който казва на Сион: Твоят Бог царува! Пазачите ти ще издигнат глас; заедно ще пеят с висок глас, защото очи в очи ще видят, когато Господ възстанови Сион. Избухнете в радост, пейте заедно, вие, запустели места на Йерусалим; защото Господ утеша Своя народ, изкупи Йерусалим. Господ оголи святата Си мишца пред очите на всички народи; и всички земни краища ще видят спасението на нашия Бог. Оттеглете се, оттеглете се, излезте оттам, не се допирайте до нечисто нещо; излезте изсред нея; бъдете чисти, вие, които носите съдовете на Господа. Исая 52:7–11.

Сион H6726 е същото като H6725, което означава „усещане за забележимост; монументален или направляващ стълб: – знак, название, пътен знак“. Сион е символ на знамето на сто четиридесет и четирите хиляди и в този пасаж те вече са приели късния дъжд, защото вече са разгласили и представили благите вести за мир. Също тъй определящо за този факт е, че те виждат „око в око“, което представя учениците на Петдесетница, понеже десетте дни преди Петдесетница представляват период на обединение. Господ „е“, (представящо минало време) вече е извършил три неща за онези, които донасят блага вест. Той е „утешил Своя народ“, „изкупил Йерусалим“ и „оголил святата Си мишца пред очите на всички народи“.

Той „утеша“ Своя народ на 11 септември, отбелязвайки началото на един изпитателен процес от трета глава на Малахия, който завършва при неделния закон, когато Той издига знамето на приноса от първите плодове, представено чрез това, че „оголи святата Си мишца пред очите на всичките народи“. Той утешава, изкупва и издига сто четиридесет и четирите хиляди. На 11 септември Той утешава и започва очистителния процес, при който изкупва Своя народ и след това го издига като знаме, или, както казва Малахия, „тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде угоден Господу“ „както в древните дни“.

И ще седне като претопител и очистител на сребро; и ще очисти Левиевите синове, и ще ги пречисти като злато и сребро, за да принасят на Господа принос в правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде угоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 3:3, 4.

Ще приведем нашите разсъждения върху въпроса „докога“ към заключение в следващата статия.

„Лопатата Му е в ръката Му и Той ще очисти съвършено хармана Си и ще събере житото Си в житницата.“ Матей 3:12. Това беше едно от времената на пресяване. Чрез думите на истината плявата се отделяше от житото. Понеже бяха твърде суетни и самоправедни, за да приемат изобличението, твърде привързани към света, за да приемат живот на смирение, мнозина се отвърнаха от Исус. И днес мнозина постъпват по същия начин. Душите се изпитват днес, както бяха изпитани онези ученици в синагогата в Капернаум. Когато истината бъде приложена към сърцето, те виждат, че животът им не е в съгласие с Божията воля. Виждат нуждата от цялостна промяна в

самите себе си; но не са готови да се заемат със себеотрицателното дело. Затова се гневят, когато греховете им бъдат разкрити. Отиват си оскърбени, както учениците оставиха Исус, роптаейки: „Тежко е това слово; кой може да го слуша?““ Копнежът на вековете, 392.